

ขุนนางชิงบัลลังก์

簪纓問鼎

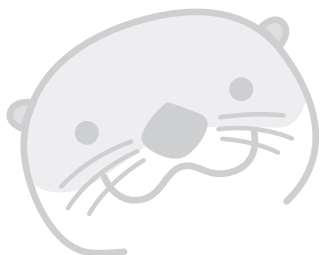
4

อู่เหลี่ยนต้าเสี่ยว

เจียน

ฤๅษีเปลวสาร

แปล

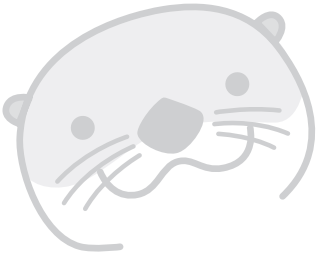

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

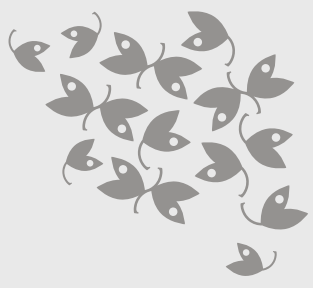
คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากชาวซงหนูได้ก่อตั้งรัฐขึ้นอย่างเป็นทางการ หลิววนก็สถาปนาตัวเองขึ้นเป็น 'ผู้ครองรัฐฮั่น' และบุกโจมตีปิดล้อมจิ้นหยาง ชื่อหมาเถิงจึงรีบแผ่นหนีด้วยการอ้างว่าจะออกไปปราบปรามกบฏ เขาเป็นถึงผู้สำเร็จราชการแห่งมณฑลบึงโจว แต่กลับไม่ยอมอยู่ในพื้นที่การปกครองของตน แล้วเหลียงเฟิงจะทำอะไรได้

ซงหนูเหิมเกริมถึงขนาดที่ปิดล้อมเมืองโตได้ก็สังหารล้างเมืองจนสิ้น เหลียงเฟิงจึงมีอาจนึ่งดูตายปล่อยพวกทหารและชาวบ้านตาดำๆ ในจิ้นหยางต้องถูกฆ่า จำต้องส่งอี่เหยียนคนสนิทขังกายออกไปรบอีกครา เรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป โปรดติดตามอ่านได้ในเล่มเลยค่า

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

ตอนที่ 153

ลิ่งหู่คว้งเอนหลังพิงบ๊อบบนกำแพงมีอพลางทอหยาใจนัก สายลมเดือนสลับจากทางทิศเหนือส่งเสียงคำราม ทุกลมหายใจเข้าล้วนให้ความรู้สึกราวกับมีเกล็ดน้ำแข็งมาบาดตลอดจนเจ็บ ทุกลมหายใจออกเต็มไปด้วยกลิ่นเลือดเข้มข้นเสียจนทำให้คนรู้สึกอยากจะอาเจียน เพียงแค่นั่งลงชั่วคราว กำลังในร่างกายก็หดหายไปอย่างไร้ร่องรอย เหลือเพียงความเหนื่อยล้าและความเจ็บตื้ออันไร้ขอบเขต จนอยากที่จะนอนหลับไหลไปตลอดกาล

แต่เขาไม่อาจทำได้

ลิ่งหู่คว้งผืนเบิกตากว้าง ขณะมองไปยังทิศเหนือศีรษะ ศพจำนวนมากสลั่มอยู่บนพื้น หัวขาด ขาขาด อวัยวะภายในถูกทิ่มแทง หน้าท้องเน่าเปื่อย ทุกคนล้วนอ้าปากกว้างและตายตาไม่หลับ ผู้ที่ยังคงมีชีวิตอยู่ล้วนประอะเปื้อนไปด้วยเลือดทั่วทั้งศีรษะและใบหน้า ดวงตาแห้งผาก เสียครวญครางจากความเจ็บปวดที่ไม่อาจอดกลั้นเอาไว้ได้ตั้งขึ้นไม่หยุดราวกับเสียงวิญญูณร่ำให้ตั้งระงมอยู่เหนือกำแพง

เลือดที่เกาะกันเป็นชั้นจนแห้งและแข็งตัวขึ้นแล้วชั้นเล่างายเป็นชั้นน้ำแข็งบาง ๆ สีดำแดง ดูเหมือนว่าเลือดอุ่น ๆ ในอกก็คงจะแข็งตัวตามไปด้วยและทิ่มแทงเสียจนเจ็บปวดไปทั้งกระดูก

ห้าวันแล้ว พวกเขารักษากำแพงเมืองมาห้าวันแล้ว

หลังจากดองอึ้งกงนำทหารหนีไป ชาวซงหนู่เหล่านั้นก็เข้าล้อมอำเภอย่างอี้

ทหารศัตรูสองหมื่นนายเข้าปะทะกับทหารรักษากำแพงสามพันนาย ตลอดวันตั้งแต่เช้าจรดเย็น ล้วนมีแต่บุกเมือง บุกเมือง บุกเมือง ลอบโจมตี แล้วจึงบุกเมืองอีกครั้ง เงามืดสนิทใต้กำแพงเหล่านั้นเหมือนกับจะไม่มีที่สิ้นสุด คล้ายมหันตภัยใหญ่ที่ถาโถมมาไม่จบสิ้นจนทำให้ผู้คนรู้สึกสิ้นหวังถึงขีดสุด

ทหารกำลังเสริมอยู่ที่ไหนกัน พวกเขาจะสามารถรอกำลังเสริมได้หรือไม่ ไม่มีใครรู้คำตอบ

สายลมหนาวที่เข้าไปในลำคอทำให้ลิ่งหูค่วงโอบอกมาอย่างรุนแรง อาการบาดเจ็บจากคมมีดบนกร้อนราวกับถูกไฟเผาเผา เขาเจ็บเสียจนต้องงอหลังและขดตัวจนงอแง ราวกับว่าเขาจะสะดุ้งตื่นเพราะเสียงไอ ใต้กำแพงเมืองเกิดความวุ่นวายขึ้นอย่างกะทันหัน เสียงกลองดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ลิ่งหูค่วงจะมัวสนใจความเจ็บปวดอยู่ได้อย่างไร เขาระโดดผิงขึ้นมาพลาหงอหดหอยใจ “ข้าศึกบุกอีกแล้ว รีบไปนำน้ำร้อนมา แล้วต้มอีกหลาย ๆ หม้อ”

ท่อนไม้กุ่มมู่ถูกใช้งานหมดไปนานแล้ว เขาจึงสั่งการให้คนไปพังบ้านเรือนและใช้ไม้ซื่อแทน น้ำร้อนในหม้อเป็นเพียงอาวุธป้องกันเดียวนอกเหนือไปจากท่อนไม้กุ่มมู่ ทรายใดที่สาดลงไปก็จะทำให้หลายคนที่อยู่บนบันไดหล่นลงไปยังด้านล่างกำแพงเมือง ยังมีหน้าไม้ ธนู ดาบ และทวนในมือของพวกเขา ขอเพียงยังมีลมหายใจก็ไม่อาจละทิ้งเมืองนี้ไปได้

อย่างไรก็ตาม ท่าฝนลูกธนูที่นำหวาดหวั่นกลับยังไม่ปรากฏขึ้นในทันที แต่ด้านล่างกำแพงเมืองมีเสียงกลองดังขึ้นและมีเสียงคนกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพมีลิขิตสวรรค์ หากไม่เปิดประตูภายในวันนี้ วันใดที่พวกเราเข้าเมืองไปได้ ก็จะเป็นวันที่สังหารทั้งอำเภอหยางอี่”

“รีบเปิดประตูเมืองเร็ว หากเปิดประตูก็จะไม่ถูกฆ่า”

เสียงดังเบาสะท่อนไม้หยดยุ่ราวกับเสียงฟ้าผ่า บนกำแพงเมือง ทหารที่ทำหน้าที่ต้มน้ำร้อนค่อย ๆ เคลื่อนไหวช้าลง บรรดาผู้ที่ถือดาบถือทวน มือและแขนก็เริ่มสั่นคลอน ยังมีคนอีกมากมายที่ใช้ดวงตาตายด้านทั้งสองข้างจับจ้องไปยังลิ่งหูค่วงซึ่งเผยให้เห็นถึงความเหน็ดเหนื่อยที่กลืนกินผู้คน

เปิดประตูเมือง เปิดประตูเมือง เปิดประตูเมือง

เสียงตะโกนก้องดังพร้อมกันทั่วภูเขา ลิ่งหูค่วงรู้สึกถึงเสียงอื้ออึงในหู เขา

เดินชวนเซ้าทวหนึ่งและประคองร่างของตนเองเอาไว้กับกำแพงเมือง

“ท่านแม่ทัพ” ทหารคนสนิทพุ่งเข้ามา

“เร็ว รีบนำคนมาคุ้มกันประตูเมือง ผู้ใดเปิดประตูเมืองให้สังหารทิ้งทันที”
ลิ่งหู่ค้วงคำรามก้อง

“ท่านแม่ทัพ คุ้มกันไม่อยู่แล้ว” ทหารคนสนิทผู้นั้นไม่ปฏิบัติตาม แต่กลับ
จับแขนของเขาแน่น

ใช่แล้ว พวกเขาไม่สามารถยึดได้นานกว่านี้อีกแล้ว ผู้ที่ถูกกักขังอยู่ในที่
แห่งนี้เดิมทีก็เป็นคนเลวที่รักตัวกลัวตาย เป็นมุสิกชี้ขลาดตาขาวที่หนีออกมาจาก
สนามรบ เขาสามารถลี้ไปได้อีกหลายสิบวัน หรือรบไปอีกเป็นเดือน แม้แต่ยอม
พลีกายถวายชีวิตเพื่อแผ่นดิน แต่คนเหล่านั้นเล่าสามารถทำได้หรือ ภายใต้
การข่มขู่ว่าจะสังหารให้สิ้นทั้งเมือง พวกเขายินยอมที่จะอยู่หรือตายพร้อมกับ
เมืองนี้หรือ

“ประตูเมืองเปิดแล้ว ประตูเมืองทางทิศตะวันตกเปิดแล้ว” เสียงร้องอย่าง
บ้าคลั่งดังเสียดฟ้า

เสียงอีกดังขึ้น ลิ่งหู่ค้วงกระอักเลือดที่ขมไว้ในอกออกมา หัววัน ได้เพียง
แค่วันเท่านั้นเอง

“ท่านแม่ทัพ พวกเราต้องออกทางประตูทิศใต้ เร็วเข้า” ทหารคนสนิท
ผู้นั้นไม่สนใจท่าทางขัดขืนของลิ่งหู่ค้วง และแบกเขาขึ้นบนบ่า ก่อนจะมุ่งหน้า
วิ่งออกจากประตูเมือง

ท่ามกลางความมั่งงัน ลิ่งหู่ค้วงรู้สึกว่ตนถูกคนวางบนหลังม้า ประตูเมือง
ส่งเสียงเอี้ยดอ้าตขณะถูกเปิดออก พวกเขาพุ่งตัวออกจากเมือง หันหลังให้กับ
พระอาทิตย์ที่กำลังตกและสวนทางกับผู้คน

“ท่านแม่ทัพ พวกเราจะไปที่ไหนดี”

เสียงเร้งรีบดังขึ้น

สายลมหนาวพัดพาเลือดในปากและหมอกในดวงตาให้เจือจางลง กองทัพ
ศัตรูอยู่ด้านหน้า พวกเขาไม่สามารถกลับไปยังเมืองจิ้นหยางได้แล้ว พวกเขา
จะยังสามารถไปที่ไหนได้อีกเล่า

ใบหน้าที่หนึ่งลอยเข้ามาในสมอง ใบหน้าที่ทำให้ผู้คนจดจำอย่างลึกซึ้งและ

เชื่อมั่นจากใจจริง ลิงหูควงจับบังเหียนในมือแน่น
“ซึ่งต่าง ไปยังเขตการปกครองซึ่งต่าง”

อำเภอหยางอีแตกแล้ว หลิวยวนหายใจเอาความชุ่มมัวในอกออกมา เพียงแค่
ห้าวันเท่านั้น เมืองนี้แตกเร็วกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้มากนัก การสังหารทั้งอำเภอ
จึงหลังได้ผลดีมากกว่าที่คิดไว้เสียอีก

ยามนี้ชาวฮั่นในรัฐฮั่นมีจำนวนอยู่น้อยนิด และยังต้องการประชาชน
มาเพาะปลูกในที่นา หลิวยวนศึกษาพระธรรมคัมภีร์และประวัติศาสตร์มาตั้งแต่
ยังเด็ก ย่อมรู้ดีว่าการฆ่าล้างเมืองย่อมทำให้ชื่อเสียงมัวหมอง และเขาไม่ยินดี
จะสูญเสียผู้คนจำนวนมากขนาดนี้ แต่คำแนะนำจากแม่ทัพใหญ่สุดท้ายแล้วก็ทำให้
เขาเกิดความหวั่นไหว

เนื่องจากเมืองจิงหลิงไม่ใหญ่โตนัก จึงมีชาวบ้านอยู่ในเมืองเพียงน้อยนิด
ส่วนมากเป็นทหารชาวจีน การบุกโจมตีเมืองและฆ่าฟันศัตรูก็เพื่อข่มขวัญและ
สร้างความหวาดผวา หากไม่มีชาวเขียนเปยสกุลต้วนบุกทำลายเมืองเยโดยการ
เผาสังหารและปล้นชิง แล้วจะสามารถสร้างความหวาดกลัวให้ชาวจีนได้อย่างไร
ไม่ว่าจะเป็นฮั่นเกาหรือโจโจ้วล้วนสังหารล้างเมืองที่ยึดมาเพื่อเป็นตัวอย่าง ตอนนี
มณฑลปึงเจียวอยู่ในสงครามความขัดแย้ง การใช้วิธีการที่อำมหิตเช่นนี้ ก็เป็นเพียง
การสาดน้ำมันลงไปบนไฟแห่ง

ผลคือการสังหารหมู่นี้ แลกมาด้วยการหลบหนีในชั่วข้ามคืนของชื่อหมาเถิง
แลกมาด้วยอำเภอฉีและการเปิดประตูอำเภอหยางอีเพื่อขอยอมจำนน สิ่งที่เหลือ
สกุลสูงศักดิ์ซึ่งแสวงหาตัวเปี่ยมคุณธรรมห่วงกังวลที่สุดก็คือชีวิตของตน トラบได้
ที่ยังมีการทำหั่นต่อไปและใช้วิธีรวมแผ่นดินไปพร้อมๆ กัน สกุลสูงศักดิ์เหล่านั้น
จะต้องยอมคุกเข่าสวามิภักดิ์ตนแน่

ตอนนี้อำเภอหยางอีแตกแล้ว การโจมตีเมืองจิ้นหยางขึ้นอยู่กับว่าจะเป็น
ยามไหนก็เท่านั้น

แต่ตอนนี้ สิ่งที่เขาต้องการไม่ใช่เมืองจิ้นหยาง

สายตาของเขากวาดมองไปยังแม่ทัพทุกคน และสะดุดตาเข้ากับสองคน
ที่ยืนอยู่ด้านหน้า

ผู้ที่อยู่ด้านหน้ามีความสูงเจ็ดนิ้ว นัยน์ตาดั่งอินทรีและเหยี่ยว คนผู้นี้คือ บุตรชายคนที่สี่ของเขา มีนามว่าหลิวซง ตั้งแต่เล็กจนโตหลิวซงมีความเฉลียวฉลาด สามารถเกินใคร มีความรู้เรื่องประวัติศาสตร์อย่างซ้ำซ้อนและแตกฉานในตำรา อักษร ยังสามารถนำสายธนูหนักสามตันได้อีกด้วย เขามีทั้งความห้าวหาญ และทรงพลัง คล่องแคล่วปราดเปรียว เป็นที่หนึ่งไม่มีสอง แต่สิ่งที่ทำได้ยาก ยิ่งกว่านั้นคือบุตรชายคนนี้มีความรักภักดีที่น่าสรรเสริญ เขายินยอมแตกหัก กับเหอเจียนหวังและเปลี่ยนมาพึ่งพิงเป็นผู้ติดตามของเจิงตูหวังก็เพื่อตน และ ติดตามตนกลับจากเมืองเยมาจนถึงมณฑลบึงโจว หากให้หลิวซงเลือก เกรงว่า คนเพียงผู้เดียวที่คล้ายคลึงกับตนมากที่สุดท่ามกลางบุตรชายทั้งหมดคือเขาผู้นี้

ด้านข้างของหลิวซงยังมีคนอีกผู้หนึ่ง เขามีความสูงมากกว่า ดวงตาวาววับ และรูปร่างแข็งแรงบึกบึน คนผู้นี้เป็นบุตรบุญธรรมของตน มีนามว่าหลิวเย่า เด็ก คนนี้ใจกล้าเกินใครมาตั้งแต่เล็กจนโต เชี่ยวชาญทั้งด้านการปกครองและการรบ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีความสามารถเป็นดั่งเทพธนู แก่กล้าในตำราพิชัยสงคราม มีความสามารถโดดเด่นเหนือผู้ใดในยามนี้ยิ่งกว่าเยว้อ¹ หรือเฉาซาน² เสียอีก

ทั้งสองคนล้วนเป็นผู้ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในสกุลหลิว การโจมตีครั้งนี้จึงเป็น ตัวเลือกที่สมบูรณ์แบบที่สุด

“ลู่อีหวัง” หลิวซงเอ่ยปาก

หลิวซงก้าวออกมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง ก่อนจะประสานมือทั้งสองข้างไว้ ด้านหน้าคาวะ “ผู้น้อยอยู่ที่นี้”

“ข้าขอออกคำสั่งให้เจ้านำกำลังทหารม้าสองหมื่นนายมุ่งหน้าไปยังเขต การปกครองชั่งต่าง เพื่อจู่โจมและเข้ายึดเมือง”

ดวงตาของหลิวซงดั่งมีแสงไฟ เขากล่าวเสียงดังว่า “ผู้น้อยรับคำสั่ง”

“แม่ทัพเจี้ยนเว่ย” หลิวซงกล่าวเรียกอีกคน

หลิวเย่าก้าวออกมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง “ผู้น้อยอยู่ที่นี้”

“ข้าขอออกคำสั่งให้เจ้านำทหารม้าเร็วห้าพันนายมุ่งหน้าไปยึดครองอำเภอ

¹ แม่ทัพคนสำคัญของรัฐเยียนในยุคชุนชิวจั้นกั๋ว ผู้นำทัพบุกทำลายรัฐฉินเกือบสิ้นชาติ

² อัครเสนาบดีแห่งราชวงศ์ฉิน ผู้ซึ่งมีส่วนอย่างมากในการก่อตั้งราชวงศ์ฉิน

เกาโตวและโจมตีจวนตระกูลเหลียง”

นี่ไม่ใช่การบุกยึดครองเมือง แต่เป็นการโจมตีที่ดินในปกครองของเจ้าเมืองคนใหม่แห่งเขตการปกครองซึ่งต่าง เพื่อให้เขาอุ่นใจ หน้าที่ที่มีความสำคัญยิ่งนัก หลิวเย่าจึงประสานมือที่ด้านหน้า “ผู้น้อยจะต้องกวาดล้างอำเภอกาโตวเพื่อเก็บกวาดเส้นทางให้กับทัพหน้าให้จงได้”

ทหารสองหมื่นห้าพันนายแบ่งกันจู่โจมก็เพียงพอที่กวาดล้างไม่ว่าจะเป็นเมืองไหนก็ตาม ยังไม่กล่าวถึงเขตการปกครองซึ่งต่างที่เพิ่งรับผู้อพยพเข้าไปจำนวนมากศาล เมื่อมองไปยังท่าทางฮึกเหิมดุเดือดของคนทั้งสองแล้ว ในใจของหลิวยวนกลับเต็มไปด้วยความวิตกกังวล อรหันต์ที่เสแสร้งหลอกลวงผู้นั้นจะทำอย่างไรกับศัตรูซึ่งเป็นทายาทมังกรที่แท้จริงของสกุลหลิวได้แล้ว

“ท่านเจ้าเมือง ผู้น้อยไร้ความสามารถทำให้ต้องสูญเสียอำเภอย่างอื่นไปแล้ว” เขาทั้งสองข้างของลิ่งหูค่วงอ่อนแรง เขาคุกเข่าอย่างสิ้นหวังในห้องโถงใหญ่ของอำเภอลู่เฉิง หลังจากผ่านการต่อสู้อันแสนยาวนาน เขาบิบบิ้นเรียวแรงสุดท้ายในร่างกายและขีมี้าขำมวันขำมคืนเพื่อมาแจ้งข่าวสาร ยามที่มองไปยังใบหน้าอันแสนคุ้นเคยนั้น เขาก็ไม่อาจฝืนยืนตัวเองเอาไว้ได้อีกต่อไป และทรุดตัวลงไปบนพื้นอย่างอ่อนแรง

ตั้งแต่ชาวเซียนเปยจากไป เขาก็ไม่ได้รับชัยชนะอีกเลยแม้แต่ครั้งเดียว พ่ายแพ้การศึกครั้งแล้วครั้งเล่า จนในยามนี้ก็ยังไม่อาจรักษาอำเภอย่างอื่นเอาไว้ได้ แล้วยังมีหน้ามาพบกับผู้ที่ช่วยเหลือตนจากความยากลำบากและยังหวังจะมาพึ่งพิงเขาอีกหรือ แต่ทว่าเขาก็ได้มาที่นี่แล้ว เพราะเมื่อสูญเสียอำเภอย่างอื่นเขตการปกครองซึ่งต่างย่อมตกอยู่ในอันตรายไปด้วย ถึงแม้ว่าตนจะต้องตายก็จะต้องเร่งรีบมาเพื่อรายงานข่าวนี้ด้วยตนเอง

“ท่านแม่ทัพลิ่งหู การศึกในครั้งนี้มิใช่ความผิดของท่าน” เสียงใสกระจ่างดังขึ้นข้างหู

เหลียงเฟิงก้าวลงมาจากที่นั่งประธานไปยังด้านข้างของลิ่งหูค่วง ก่อนจะใช้มือทั้งสองข้างประคองแม่ทัพหนุ่มที่ร่างกายสิ้นเทา

“ข้าทราบข่าวแล้ว ท่านแม่ทัพลิ่งหูต่อสู้ศึกหนักมาห้าวัน แต่กลับถูกคน

ได้บังคับบัญชาของตนเปิดประตูเมือง ถ้าจะโทษก็ต้องโทษที่พบกับคนโหดเหี้ยมเกินมนุษย์” น้ำเสียงของเหลียงเฟิงหนักแน่นยิ่งนัก

อำเภอหยางอีแตกเร็วกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้ แต่ในท้ายที่สุดกลับไม่ใช่ความผิดของคนตรงหน้า เป็นเพราะชื่อหมาถึงหลบหนีโจ่งแจ่งเกินไปจนเป็นการทำลายขวัญและกำลังใจสุดท้ายของกองทัพจีนที่กำลังรักษาการณ์อยู่ หลังจากเมืองถูกตีแตกยังเร่งรีบเดินทางมาเพื่อแจ้งข่าว นี่คือการตัดที่ลึงหู่คว้งสามารถทำได้แล้ว

กองทัพที่มาจากสกุลชั้นสูงเหล่านั้นยากที่จะรับมือกับชาวซงหนูแห่งรัฐฮั่นนี้ได้

เมื่อถูกมือเรียวยาวและขาวกระจ่างคู้้นั้นประคองขึ้นมา และมองเห็นความเชื่อมั่นในดวงตาสีดำขลับดุจดวงดาวคู้้นั้น ลึงหู่คว้งจึงรู้สึกแสบจุกและไม่อาจกลืนน้ำตาเอาไว้ได้อีกต่อไป เขาไม่กลัวว่าตนเองจะตาย ไม่กลัวที่จะต้องพลีชีพเพื่อแผ่นดิน แต่กลับกลัวว่าจะตายไปโดยไม่รู้ว่าโหน้อเหินและถูกทำลายชื่อเสียงจนแปดเปื้อน เขาคือทายาทสกุลลึงหู่ เป็นแม่ทัพที่ราชสำนักเลือกสรรมา เขาสมควรจะตายอยู่ในสนามรบ แทนที่จะหลบหนีอันตรายออกมาอย่างนี้

แต่คนตรงหน้ากลับไม่สงสัยในตัวเขา ไม่กล่าวโทษเขา ไม่ปฏิบัติต่อเขาอย่างเหยียดหยาม และประคองเขาขึ้นมาด้วยมือของตนเอง ทั้งยังให้เกียรติที่เขาสมควรได้รับ คำว่า “ไมโทเซ” นี้ก็เพียงพอที่จะทำให้เขายอมตายเพื่อตอบแทนแล้ว

เหลียงเฟิงมองไปยังชายหนุ่มที่น้ำตาไหลพรากสะอึกสะอื้น และกล่าวอะไรไม่ออกตรงหน้า แล้วถอนหายใจออกมาเบาๆ “หลังจากนี้ยังมีสงครามหนักหน่วงรออยู่ จึงต้องขอเชิญท่านแม่ทัพลึงหู่ไปรักษาบาดแผลในโรงพยาบาลด้วย เขตการปกครองซึ่งต่างมีแม่ทัพน้อยนิด ยังต้องการคนที่มีความสามารถอย่างหยวนจวินอยู่”

เมื่อถูกเรียกนามทางการ ลึงหู่คว้งจึงเช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้าและกล่าวตอบรับเสียงสั่นเครือ “ข้าแม่ทัพไร้ความสามารถ ยินดีเสี่ยงชีวิตอยู่หรือตายไปพร้อมกับซึ่งต่าง”

“เจ้าไม่ตายหรอก” เหลียงเฟิงยิ้มและประคองลึงหู่คว้งขึ้นมา “เขตการปกครองซึ่งต่างเตรียมรับมือสงครามมาหนึ่งปีแล้ว ถึงแม้ว่าจะไม่ดีพร้อมที่สุด แต่ก็ไม่เกรงกลัวศัตรูชาวหู หากข้าศึกมาประชิด ยังมีธนู หน้าไม้ ดาบ และทวน”

เตรียมรับมือสงครามอย่างนั้นหรือ เขตการปกครองซึ่งต่างเตรียมรับมือกับสงครามมาหนึ่งปีแล้วหรือ ใช่แล้ว ตั้งแต่เหลียงจือซีเข้ามาดูแล สถานการณ์ในเขตการปกครองซึ่งต่างก็เปลี่ยนไป แต่เขาไม่คิดว่าในยามที่มณฑลบึงโจวเกิดกบฏอีก ฝ่ายยังสามารถเตรียมการรับศึกได้อย่างสงบเยือกเย็น อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาเห็นความสุขุมบนใบหน้าตั้งหยกของคณบดี ความเลื่อมใสศรัทธาพลันพวยพุ่งขึ้นมาในอก รวบรวมแค่มิคนผู้นี้อยู่ในเขตการปกครองซึ่งต่าง พื้นที่ศูนย์กลางยุทธศาสตร์สำคัญแห่งนี้ก็จะมีวันพ่ายแพ้อย่างแน่นอน

เมื่อเห็นว่าอารมณ์ของลิ่งหู่คั่งม่นคงดีแล้ว เหลียงเฟิงจึงเรียกบ่าวรับใช้ให้พาเขาไปรักษาบาดแผล คนจากไปแล้ว แต่รอยเลือดและดินที่เประอะเปื้อนบนมือกลับยังอยู่ เหลียงเฟิงกำมือที่เประอะเปื้อนเอาไว้แน่น ก่อนกล่าวเสียงดังว่า “ชาวซงหนุเข้ามาถูกราน ให้ยื่นหยัดต่อต้านเต็มกำลัง”

กลัวอะไรก็ได้รับอย่างนั้น แต่ในเมื่อมาถึงแล้ว จะกลัวต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ เช่นนั้นก็ต้องสู้ ต้องทำสงครามกับพวกเขาให้พลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน ทำให้ผู้นำกบฏผู้นั้นไม่กล้าเหยียบเท้าเข้ามาในเขตการปกครองซึ่งต่างของเขาอีกต่อไป

เหล่าขุนนางและทหารนายกองเบื้องล่างต่างลุกขึ้นพร้อมกันและกล่าวว่า “ข้าจะขับไล่ข้าศึกชาวหุออกไปเพื่อนายท่าน/ท่านเจ้าเมือง และปกป้องซึ่งต่างของเรา”

ในวันนั้น ทหารสอดแนมและเกวียนสิ่งของมุ่งหน้าไปยังทุกอำเภอในเขตการปกครองซึ่งต่างราวกับนกแตกรัง

ตอนที่ 154

ไม่ว่าจะสมรภพใดล้วนต้องมีการกำหนดสนามรบล่วงหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งศึกหนักที่จะเกิดขึ้นที่หน้าประตูบ้านของตัวเอง

เหลียงเฟิงยืนอยู่ด้านหน้ากระบะทราย ดวงดาววาวับขณะจับจ้องไปยังภูเขา และแม่น้ำขนาดย่อมที่ปรากฏสูงต่ำอยู่ตรงหน้า ชัยภูมิของเขตการปกครองซึ่งต่างยากแก่การเข้าถึง เนื่องจากถูกห้อมล้อมไปด้วยภูเขา แต่พื้นที่ด้านในกลับเป็นพื้นที่ราบ ขอเพียงข้ามผ่านอำเภอเถิงตี้และอำเภอเซียงหยวนทั้งสองอำเภอมาก็จะเจอกับพื้นที่อ่างกระหะด้านหลังของเขตการปกครองซึ่งต่าง ซึ่งประกอบไปด้วยอำเภอเถินหลิว อำเภอฉางจื่อ อำเภอหูกวน และอำเภอลู๋เจิง หากคิดจะยื่นเข้าศึกให้อยู่ด้านนอก แน่หนอนว่าจะต้องเริ่มโจมตีก่อน

“ท่านเจ้าเมือง ท้าพใหญ่ของชาวซงหนุจะบุกเข้ามายังอำเภอเหี้ยแล้วจริงหรือ” อี้เหยียนนำกำลังทหารออกไปสลับกับทหารรักษาการณ์อำเภอลู๋เจิงของอู่หลิง เขารู้ถึงความโหดเหี้ยมของชาวซงหนุดี เขาจึงไม่อาจวางใจได้ ตอนนี้เขตแดนส่วนครึ่งบนของเขตการปกครองซึ่งต่างถูกปกครองโดยชาวซงหนุ แล้วจะสามารถคาดเดาเส้นทางการเดินทัพของอีกฝ่ายได้อย่างไร

“ยามนี้อำเภอหยางอู่ถูกยึดครองไปแล้ว ชาวซงหนุจะต้องมีทหารแนวหน้าในเมืองไท่หยวนจำนวนมากอย่างแน่นอน และคงไม่ละทิ้งสิ่งที่อยู่ใกล้ไปไฝหาสิ่งที่อยู่ไกลออกไปโดยอ้อมไปไกลถึงเขตการปกครองซีเหอ อำเภออู่เซียงมีภูเขามากมายทำให้องค์ทัพใหญ่ไม่สามารถเคลื่อนกำลังได้ง่าย เส้นทางการตีที่ที่สุด

ก็คืออำเภอนี้อย” นี่คือนี่สิ่งที่เหลือเฟือและอื้อเหี้ยนคิดเห็นตรงกัน ตอนนั้นทหารซงหนุมีจำนวนมากมายจึงไม่จำเป็นต้องใช้กลยุทธ์ที่ชาญฉลาดเลยสักนิด เพียงแค่จู่โจมตามทางก็พอ

“ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ส่งทหารไปยังอำเภอนี้อยโดยตรงเลยเล่า รองนกงงทัพใหญ่ซางซงหนุผ่านอำเภอนี้อยมาแล้ว กว่าจะมาถึงอำเภอลู่เฉิงก็ยังคงต้องผ่านถนนอีกหลายสาย หากอีกฝ่ายเคลื่อนกำลังเร็วสักหน่อย เกรงว่าจะสกัดเอาไว้ไม่ทันแล้ว” อู่หลิงอดไม่ได้ที่จะเผยความกังวลออกมา

“การส่งกำลังคนไปยังอำเภอนี้อยกลับกดดันกองทัพของเรามากเกินไป ไม่สู้ถอยมาสักหน่อยเพื่อเพิ่มกลยุทธ์เชิงลึก” เหลียงเฟิงส่ายหน้า

สงครามครั้งนี้พวกเขาต้องเป็นฝ่ายตั้งรับ ไม่ใช่ฝ่ายบุกโจมตี การป้องกันอำเภอนี้อยไม่ต่างกับการหุบหม้อข้าวตัวเอง ทันทีที่ฝ่ายแพ่ซิ่นมา กองทัพศัตรูก็จะโผนทะยานเข้ามา ต่อให้มีกำบังที่แข็งแกร่งเพียงใดก็คงไม่อาจต้านทานได้ ซึ่งไม่เหมาะกับเขตการปกครองซึ่งต่างที่เพิ่งรับทหารใหม่เข้ากองทัพบ้างเป็นจำนวนมากในทางตรงกันข้าม หากใช้กลยุทธ์เพิ่มความลึกของแนวป้องกันย่อมมีประโยชน์ในการเคลื่อนตัวของทหารมากกว่า และสามารถสร้างความได้เปรียบในใจของทหารใหม่ได้ด้วย

สำหรับการสกัดกั้น...เหลียงเฟิงยิ้มเยิ่น “ท่านแม่ทัพอู่ไม่จำเป็นต้องกังวลไป ไม่ว่ามันจะวิ่งเร็วเพียงใดก็ไม่อาจจะเร็วไปกว่าสัญญาณไฟได้ เมื่อพวกเขามาถึงจะได้รู้ว่าเขตการปกครองซึ่งต่างไม่เหมือนกับเขตการปกครองอื่นเลยสักนิด”

“ท่านแม่ทัพ ด้านหน้ามีการจุดสัญญาณควันไฟอีกแล้ว”

กลุ่มควันสีดำหนาแน่นพวยพุ่งและลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า หลิวซงกัณฑ์แน่น นี่เป็นบ็อมปรการที่เท่าไรกัน และเป็นหอสัญญาณควันไฟที่เท่าไรแล้ว เขตการปกครองซึ่งต่างนี้ช่างทำให้ผู้คนที่ต้องหวาดวิตกเสียจริง

ในหมู่ชนชั้นสูงของซางซงหนุ เรื่องของอรหันต์ไม่ใช่ความลับ แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังรู้อยู่รายละเอียดของความพ่ายแพ้ครั้งใหญ่ในอำเภอลู่เฉิงอย่างกระจ่างแจ้ง มีดาวตกลงมาในค่ายทหารและมีสายฟ้าฟาดลงมาบนแผ่นดินอะไรรัน ช่างเหมือนกับ

โครงการอุทกภัยน้ำท่วม¹ ในยุคราชวงศ์ฮั่นตอนปลายที่นำสิ่งลึกลับมาใช้ แต่ทิวซังไม่ใช่พวกตาขาวที่จะถูกเรื่องภูตผีปีศาจมาทำให้ตกใจจนขาอ่อน ในทางตรงกันข้าม เขามีความคิดเหมือนกับหลิวยวนที่รู้สึกว่าจะเรื่องนี้น่าจะเป็น ‘กลอุบาย’ เสียมากกว่า เป็นกลลวงที่ออรหันต์ผู้นั้นนำมาใช้

ดังนั้นหลังจากได้รับคำสั่งทางทหารมาจากท่านพ่อ ทิวซังจึงปลุกใจทหารหนึ่งหมื่นสองพันนายให้ฮึกเหิม ท้ามกลางกองทัพใหญ่มีทหารม้าห้าพันนายและที่เหลือล้วนเป็นทหารเดินเท้า ทหารม้าเร็วห้าพันนายสามารถลอบโจมตีในยามค่ำคืนได้ แล้วทหารสองหมื่นนายเล่า เพียงแค่ค่ายทหารขนาดใหญ่ที่กว้างขวางถึงหลายลี้ ก็เพียงพอที่จะทำให้บรรดาพวกเสแสร้งเล่นละครเหล่านั้นไร้หนทางตอบโต้แล้ว

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ตรงหน้าไม่เหมือนกับสิ่งที่เขาคิดไว้เลยแม้แต่น้อย หลังจากนำกองทัพมุ่งหน้าเข้าสู่เขตการปกครองซึ่งต่าง สิ่งที่ปรากฏอยู่ด้านหน้าตนไม่ใช่แม่ทัพนายกองที่มาเพื่อรับศึก และไม่ใช่ว่าพวกชาวบ้านที่กำลังหวาดหวั่น แต่เป็นแผ่นดินสีขาวยื่นแล้ว แผ่นดินสีขาวยื่นแล้ว

ท้ามกลางไร่นาคือฟางข้าวที่ถูกเผาจนหมดสิ้น หมู่บ้านตลอดเส้นทางต่างว่างเปล่าไร้สัญญาณบ่งบอกถึงการอยู่อาศัยของผู้คน ไม่ต้องพูดถึงการชงชิ่งเสียบอาหารหรือปล้นชิงชาวบ้านเลย แม้แต่คนเป็นๆ ก็ยังหาไม่เจอ เหมือนกับก้าวเข้าไปยังเขตแดนภูตผี

ตอนที่ป้อมปราการแห่งแรกปรากฏขึ้นตรงหน้า ควันไฟสีดำรุนแรงพลันลอยขึ้นฟ้า นี่เป็นสัญญาณควันไฟ ใครจะไปคาดคิดว่าคนเหล่านี้จะจุดสัญญาณควันไฟกัน ด้านหน้าและด้านหลังของอำเภอเนียเป็นเทือกเขายาวไม่สิ้นสุดขอเพียงแค่ว่าควันไฟลอยได้สูงพอก็จะสามารถมองเห็นได้ในระยะหลายสิบลี้ ป้อมปราการที่อยู่กระจัดกระจายไปทั่วทุกที่ราวกับจะจุดสัญญาณไฟตามๆ กันไป จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ทำให้เส้นทางการเคลื่อนพลของพวกเขาล่องรู้ได้อย่างชัดเจน

¹ กลุ่มภิกษุสามเณรที่รวมตัวกันโดยผู้กล้าหาญเป็นสัญลักษณ์ในช่วงราชวงศ์ฮั่นตอนปลาย มีจุดมุ่งหมายเพื่อโค่นราชวงศ์ฮั่น

มีผู้ได้บังคับบัญชาบางคนกล่าวแนะนำให้โจมตีป้อมปราการเหล่านี้เพื่อไม่ให้พวกเขาสามารถแจ้งข่าวได้ แต่หลิวซงกลับไม่เห็นด้วย เมื่อเขาเห็นสถานการณ์เช่นนี้ จะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเจ้าเมืองเขตการปกครองซึ่งต่างผู้หนึ่งมีความตั้งใจจะทำอะไร ป้อมปราการเหล่านี้ส่วนมากเพิ่งถูกสร้างขึ้นใหม่ กำแพงป้องกันยังคงใหม่อยู่ หากสิ้นเปลืองริ้วแรงไปบุกทำลาย ไม่น่าจะถูกศัตรูตลบหลังได้

และการเร่งความเร็วก็ไม่ใช่สิ่งที่เหมาะสมนัก ด้วยวิธีการป้องกันอย่างนี้ทันทีที่กองทัพของพวกเขาเดินทางอย่างรวดเร็วและเร่งร้อนเกินไปก็จะทำให้สูญเสียกระบวนทัพ และอาจจะประสบเข้ากับการลอบโจมตีของข้าศึกได้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่เจ้าเล่ห์เพทุบายแบบนี้ มีเพียงวิธีเดียว นั่นคือต้องเคลื่อนทัพไปข้างหน้าอย่างแน่นหนาไม่หวั่นไหว ยิ่งไปกว่านั้นยังมีลิวเย่าที่นำกำลังคนเข้าลอบโจมตีอำเภอเกาโตวอยู่ หากหลิวซงจื่อซื่อล่วงรู้ว่าจวนที่พักถูกทำลายพังพินาศ เขาจะยังสามารถรักษาอารมณณ์ให้สงบนิ่งได้หรือ

เมื่อคิดจนกระจ่างแล้ว หลิวซงจึงไม่ได้สั่งการให้จู่โจมอำเภอเฉียนในทันที แต่กลับนำกำลังทหารล้อมเมืองไปโดยใช้ระยะเวลาสองวัน แผ่นดินสีขาวก็ยังคงเป็นแผ่นดินสีขาว และสัญญาณควันไฟก็ยังคงเป็นสัญญาณควันไฟ ไม่เคยพบเจอที่ใดที่ให้ความรู้สึกเหมือนกับเดินเข้าไปในอาณาเขตของศัตรูแบบที่นี้มาก่อน เมื่อไพร่ศัตรูจะปรากฏออกมาให้เห็นกัน หรือว่าจะไปถึงอำเภอลูเฉิงกันหมดแล้ว

ตอนที่สัญญาณควันไฟอีกแห่งลอยขึ้นสูง เขาก็ไม่อาจอดทนไว้ได้อีกต่อไป นี่เป็นการส่งสัญญาณที่ไหนกัน เห็นได้ชัดว่าเป็นการก่อความวิตใจทหารของเขา ตลอดทางไม่มีข้าศึก ไม่มีราษฎร มีเพียงสัญญาณจากควันไฟที่จุดขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน ทำให้ทหารของเขาต้องออกสังขวัณแวนและทำให้แม่ทัพต้องเกิดความหวาดระแวง หากเป็นอย่างนี้ต่อไป ยังไม่ทันจะได้ต่อสู้ ขวัณกำลังใจของทหารก็คงล้มครืนลงหมดแล้ว เขาไม่อาจปล่อยให้ศัตรูที่เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวกลุ่มนี้มาจู่โจมได้

หลิวซงเขี่ยนม้าและตะโกนเสียงดังว่า “ไปให้ถึงอำเภอเซียงหยวนก่อนวันพรุ่งนี้ และเริ่มโจมตีเมืองได้”

“นายพัน ข้าศึกเพิ่มความเร็วมุ่งหน้ามายังเชียงหยวนแล้วขอรับ!”

เมื่อมีสัญญาณควันไฟ มีทหารสอดแนม และมีทหารลาดตระเวนประจำ อยู่ทุกป้อมปราการ ชาวคราวของศัตรูจึงถูกส่งมายังเบื้องหน้าของอู่เหยียนในทันที

“พวกเขาเตรียมตัวเข้าโจมตีเมืองแล้ว” เมื่อได้ยินสิ่งที่ทหารลาดตระเวน รายงาน อู่เหยียนก็คาดเดาคำคิดของกองทัพศัตรูได้ในทันที

แทนที่จะเลือกเปิดฉากต่อสู้กันในอำเภอเนี่ย เขากลับล่อหลอกทัพใหญ่ ชงหนุให้ก้าวเข้าสู่แนวป้องกันชั้นที่สองเพื่อทำลายขวัญและกำลังใจของเหล่าทหาร ศัตรู ไม่มีอะไรจะสิ้นเปลืองแรงกายแรงใจได้มากกว่าการเผาระเบิดระวางคนมา ชும்โจมตีอีกแล้ว トラบไคที่ยังไม่เกิดการสู้รบภายในหนึ่งวัน ฝ่ายตรงข้ามก็จะ ไม่มีวันได้อยู่อย่างสงบ

หากมีแม่ทัพที่โง่เขลาสักหน่อย ไม่แน่ว่าอาจจะบุกตะลุยไปจนถึงอำเภอ ลู่เฉิง แต่ผู้ที่มากลับเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่คนที่มู่ทะลุสุดัน การเลือกโจมตีอำเภอ เชียงหยวนก่อนก็เพื่อเป็นการฟื้นฟูขวัญกำลังใจทหาร คนสองหมื่นคนบุกเข้ายึด อำเภอเชียงหยวนแค่หนึ่งอำเภอ ย่อมยึดสำเร็จภายในไม่กี่วัน และยังสามารถ สำแดงเดชออกมาได้อย่างมากมาย

หากมีกำลังใจทหารมาช่วยเสริม พวกเขา ก็จะปิดล้อมทำลายกำลังใจเสริมด้วย หากไร้ทหารออกมาสู้ศึก ก็จะเป็นการทำลายบรรยากาศไม่น่าไว้วางใจที่อุตสาห์ สร้างขึ้นมาก่อนหน้านี้ไปจนหมดสิ้น และยังเป็นการฟื้นฟูขวัญกำลังใจของทหาร หากสามารถบุกเข้าไปในเมือง ยิ่งเป็นประโยชน์ไม่มีโทษ หลังจากเข้าสู่เขตแดน มาเพียงสามวัน ก็สามารถจะวางกลยุทธ์ได้แล้ว อีกฝ่ายข้างเป็นแม่ทัพที่มีความ สามารถผู้หนึ่ง

แต่เมื่อได้พบกับแม่ทัพอย่างนี้ก็ยิ่งดี

“รีบถอนทัพออกมาทันที และมุ่งหน้าไปรับศึกที่เนินซีจาง” อู่เหยียนสั่งการ ลงไป

เนินซีจางตั้งอยู่บนเส้นทางหลักที่มุ่งหน้าสู่ที่ว่าการอำเภอเชียงหยวน มี ภูมิประเทศกว้างขวาง และมีพื้นที่ว่างมากพอสำหรับการตั้งกระบวนทัพ เป็น สถานที่ที่เหมาะสมใช้ต้านทานศัตรู

เมื่อได้ยินผู้บัญชาการออกคำสั่ง ชุนเจียว หวังหลง และแม่ทัพอีก

หลายคนจึงลุกขึ้นตอบรับ “รับคำสั่ง”

ไม่มีความหวั่นวิตกหรือหวาดกลัวปรากฏบนใบหน้าของพวกเขาเลยแม้แต่น้อย เพราะสถานการณ์ในการศึกทุกอย่างได้ถูกอนุমানซ้ำไปมาหลายครั้งจนเกิดข้อสรุปก่อนจะออกมาจากอำเภอลู่เหิง การตั้งกระบวนทัพบนเนินซึ่งก็เป็นแค่เพียงเส้นทางหนึ่งในนั้นที่ผู้บัญชาการทหารของพวกเขาได้พยายามชี้ให้เห็น เมื่อมีการเตรียมการก่อนหน้า และศัตรูก็ก้าวเข้าสู่สนามรบตามแผนการที่ได้เตรียมเอาไว้ สถานการณ์อย่างนี้ สำหรับซุนเจียวที่เป็นแม่ทัพเจนศึกแล้ว ยังนับว่าเป็นอะไรได้อีกเล่า

ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังมีนายท่านคอยปกป้องรักษา

อิ๋เหยียนผงกัศริษะด้วยความเยือกเย็น ขณะมองไปยังท่าทางกระเหี้ยนกระหือรือของเหล่าคนใต้บังคับบัญชา การเสริมแนวป้องกันและเผาทุ่งนาทำให้ฝ่ายข้าศึกหมดความอดทน จึงตัดสินใจที่จะต่อสู้เพื่อทำลายจุดมุ่งหมายของอีกฝ่าย ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้ศัตรูเกิดความรู้สึกดูแคลนฝ่ายตน

เดี่ยวเคร่งเครียด เดี่ยวผ่อนปรน นี่ไม่ใช่การสู้ศึกแบบธรรมดาทั่วไป แต่เป็นสงครามทางจิตวิทยาอย่างหนึ่ง

นี่เป็นครั้งแรกที่อิ๋เหยียนทำศึกใหญ่ขนาดนี้ แต่ความคิดของเขากลับโปร่งโล่งและแน่วแน่มากกว่าครั้งไหนๆ สงครามที่เนินซึ่งานี้จะต้องคว้าชัยชนะให้ได้

และที่อำเภอกาโตว อิ๋เหยียนหรีตาลงเล็กน้อย นัยน์ตาสีฟ้าอมเทาคู่นั้นเผยให้เห็นจิตสังหารอันเข้มข้น กองทัพข้าศึกเคลื่อนที่ไม่เร็วมากนัก และยังไม่รีบโจมตีอำเภอนี้ นั่นเป็นเพราะการเตรียมการของตน หากแบ่งทหารออกเป็นสองเส้นทาง หนึ่งคือมาที่อำเภอนี้ และอีกหนึ่งมุ่งหน้าไปยังอำเภอกาโตว การจู่โจมเขตการปกครองซึ่งต่างจากทั้งสองด้านจะยิ่งเป็นการสร้างแรงกดดันอันมากมายมหาศาล

ดังนั้นเขาจึงไม่เคลื่อนย้ายทหารจากจวนตระกูลเหลียงมา และยังคงออกคำสั่งให้พวกเขาเตรียมการรับศึก ไม่อาจสูญเสียจวนตระกูลเหลียงไปได้ ต้องดูจงเหอแล้วว่าจะสามารถปกป้องอำเภอกาโตวเพื่อนายท่านได้หรือไม่

“รองหัวหน้าค่ายจาง ทางอำเภอเกาโตวรายงานมาว่า มีทหารม้าเร็วหลายพันนาย ข้ามแม่น้ำซันและเข้าใกล้อำเภอเกาโตวแล้ว”

“มาเสียที” เมื่อวันก่อนหัวหน้าค่ายเพิ่งส่งข่าวมาและแจ้งให้เขาเตรียมรับมือด้วยความระมัดระวัง วันนี้เงาร่างของทหารศัตรูก็ปรากฏให้เห็นใกล้กับอำเภอเกาโตวแล้ว และยังมีทหารจำนวนมากอีกด้วย

จางเหวยยืนขึ้นและกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “ปิดช่องเขาจื่อกวนและช่องเขาไท่ทางทันที และให้อำเภอเกาโตวปิดประตูเมืองให้แน่นหนา สั่งการให้ประชาชนในใกล้เคียงเร่งรีบเข้ามาในจวน ไม่อาจชักช้าได้”

นี่คือการเตรียมความพร้อมรับศึกขั้นสูงสุด และเป็นกระบวนการอพยพฉุกเฉินที่ทั้งจวนตระกูลเหลียงและอำเภอเกาโตวได้ฝึกฝนมาหลายต่อหลายครั้ง สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือ การที่ทหารม้าบุกเข้ามาจู่โจมโดยไม่ทันตั้งตัว หากล้มเหลวแม้แต่เล็กน้อย อีกฝ่ายก็จะรุกไล่เข้ามาถึงหน้าประตูเมือง

เคราะห์ดีที่มีการเตรียมการป้องกันตั้งแต่เนิ่นๆ แต่ถึงแม้จะเตรียมพร้อมขนาดนี้ก็ยังคงเป็นศึกหนักอยู่ดี นี่เป็นครั้งแรกที่ตนรักษาการณ์จวนตระกูลเหลียง

“สั่งการให้ทุกฝ่ายตั้งมั่นเตรียมพร้อมเข้าสู่สงคราม ศึกนี้จะต้องคว้าชัยชนะให้ได้ ไม่อาจพ่ายแพ้” จางเหอตะโกนออกมา

“หย่งรู่ยเกรียงไกร คว้าชัยทุกศึก” เสียงมากมายดังตอบเขาท่ามกลางลานฝึกกรวกับเสียงสายฟ้าในฤดูหนาว ธงผืนใหญ่ที่มีอักษร ‘หย่งรู่ย’ เขียนอยู่ โบกสะบัดส่งเสียงพึมพำอยู่เหนือหัวของเหล่าทหารที่มีมากมายดั่งผืนป่าที่มีแต่ทวนเต็มไปหมด

หลังจากพักผ่อนหนึ่งคืน หลิวซงจึงให้คนรื้อค่ายออก ด้านหน้าคือเนินซึ่งสูง ถ้าหากผ่านสถานที่แห่งนี้ไปก็จะอยู่ห่างจากอำเภอเซียงหยวนไปไม่ถึงสามลี้ แต่เมืองเล็ก ๆ อย่างนี้ ทหารเพียงเบ็ดพันนายก็สามารถปิดล้อมได้แล้ว ทหารส่วนที่เหลือก็สามารถเฝ้าระวังด้านหลังได้ ไม่ว่าจะเป็นการหลอกล่อให้ศัตรูออกมา รับศึก หรือโอบล้อมเมืองและโจมตีกำลังเสริมก็ล้วนง่ายดาย

ยังจะมีแผนการอะไรอีก โจมตีที่จิตใจอีกหรือ สุดท้ายแล้วก็ต้องเผชิญหน้ากันอยู่ดี เพียงแค่จำนวนคนที่แตกต่างกันก็ทำให้เขาเป็นผู้พิชิตได้แล้ว

อย่างไรก็ตาม เพิ่งเคลื่อนทัพออกไปได้สองลี้ ทหารสอดแนมก็รีบวิ่งห้อยกลับมา “เรียนท่านแม่ทัพ เนินซีจางด้านหน้ามีทหารข้าศึกกำลังตั้งค่ายอยู่”

“อะไรนะ” แม้จะเป็นหลิวซงก็ยังอดที่จะโหน่อกายมาด้านหน้าพลางถามอย่างรวดเร็ว “เจ้ามั่นใจว่าทหารศัตรูออกมารบศึกแล้วหรือ มีคนอยู่เท่าไรกัน”

“ประมาณห้าพันคนซึ่งล้วนเป็นทหารเดินเท้าทั้งหมด” ทหารสอดแนมผู้นั้นกล่าว

ก็แค่ทหารเดินเท้า ยังจะกล้ามาขวางกองทัพใหญ่ของเขไปอีกหรือ ดวงตาของหลิวซงส่องแวววาวสลวย ก่อนจะเผยรอยยิ้มแปลกประหลาดและกล่าวว่า “คิดไม่ถึงว่าเขตการปกครองซึ่งต่างจะมี ‘ทหารกล้า’ อย่างนี้ ในเมื่อจัดทัพสำหรับทำศึกแล้วก็ให้พวกเขาได้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของกองทัพชาวฮั่นเรา”

การรบในพื้นที่กว้างสบายกว่าการบุกโจมตีเมืองมากนัก เหตุใดทหารชั้นยอดได้ปกครองของเขาทั้งสองหมื่นนายจะต้องไปกลัวทหารจิบจ้อยแค่ห้าพันด้วย ถึงแม้จะเป็นการหลอกล่อของศัตรู แต่ก็เป็นการนำขึ้นเหนืออวบน้ำวนมาวางไว้ตรงหน้าประตูแล้ว หากไม่กินเข้าไปก็คงจะน่าเสียดาย

“ทหารทั้งกองทัพเคลื่อนตัวไปด้านหน้า สังหารศัตรูและเข้ายึดเมือง”